

»Herren er da ikke syg?« spurgte hans Husholderske forskrækket, da hun noget efter stod i Døren for at kalde ham ind til Frokosten.

»Jeg? Nej! . . . Men jeg fryser. Her er koldt. Læg noget mere i her!«

Inde i Spisestuen hang et Par Udkast til de gamle Fællede-Billeder, som Jytte havde talt til ham om. De var med Flid puttet ind mellem Væggenes mange Skitser af fremmede Kunstnere paa en saadan Maade, at ingen let lagde Mærke til dem. Men i den sidste Tid havde hans egne Øjne ofte hængt ved dem, naar han sad der ved Bordet med Haanden under Hovedet og i sin Madlede smuldrede Brødet mellem Fingrene. Han havde ogsaa nogle Gange bidt Tænderne sammen og lovet sig selv at hidse sig op til en Kraftanstrengelse. Men det var blevet ved det gode Forsæt, og han vidste godt, at Forsøget paa igen at binde an med et virkeligt Kunstværk aldrig vilde blive til andet end en Krampetrækning. Under Publikums flove Smiger og Kvindernes Forkælelse havde hans Talent lidt Straadøden. Bare den Tanke, igen at skulle sidde ude paa en vaad Mark med alle Fællede stinkende Bisser omkring sig, tog straks Modet fra ham.

»Havde jeg blot kendt Jytte Abildgaard for ti Aar siden!« — tænkte han bestandig i sine mismodige Timer. Men nu var det for silde Dersom det endda